तदेवंसमग्रध्यानमुक्त्वाएकैकावयवध्यानमाह तस्मिन्लब्धंपदंस्थितिर्येनतत्चित्तंविशेषेणलक्षीकृत्यएकत्रएकस्मिन्नंगइत्यर्थः ॥ २० ॥ तदेव पादादिक्रमेणाह त्रयोदशभिः सम्यक्चिंतयेत् पादतलेरेखात्मकानिवज्रादीनिलांछनानितैराढ्यंयुक्तम् उत्तुंगाश्चरक्ताश्च विलसंतोनखास्तेषांच क्रवालंमंडलंतस्यज्योत्स्नाभिराहतोमहतांध्यातॄणांहृदयांधकारोयेन एतच्चसर्वमुपादेयविशेषणंध्येयत्वेनैवोच्यते ॥ २१ ॥ किंचयस्यशौचेनक्षा लनेन निःसृतायाः सरित्प्रवरायाः गंगायाः उदकेनतीर्थेनसंसारतारकेणमूर्ध्निअधिकृतेनधृतेन शिवोऽपिशिवोऽभूत् अत्यधिकंसुखंप्रापेत्यर्थः ध्या तुर्मनसियःशमलशैलः पापपर्वतः तस्मिन्निसृष्टंक्षिप्तंवज्रमिवयत् यद्वा शमलशैलेनिसृष्टंस्वलांछनरूपंवज्रंयेनतत् ॥ २२ ॥ विभोर्जानुद्वयं

तस्मिन्लब्धपदंचित्तंसर्वावयवसंस्थितम्॥ विलक्ष्यैकत्रसंयुज्यादंगेभगवतोमुनिः॥ २०॥ संचिंतयेद्भगव तश्चरणारविंदंवज्रांकुशध्वजसरोरुहलांछनाढ्यम्॥ उत्तुंगरक्तविलसन्नखचक्रवालज्योत्स्नाभिराहतमहद्ध दयांधकारम्॥ २१॥ यच्छौचनिःसृतसरित्प्रवरोदकेनतीर्थेनमूर्ध्न्यधिकृतेनशिवःशिवोऽभूत्॥ ध्यातुर्मनः शमलशैलनिसृष्टवज्रंध्यायेच्चिरंभगवतश्चरणारविंदम्॥ २२॥ जानुद्वयंजलजलोचनयाजनन्यालक्ष्म्याऽ खिलस्यसुरवंदितयाविधातुः॥ ऊर्वोर्निधायकरपल्लवरोचिषायत्संलालितंहृदिविभोरभवस्यकुर्यात्॥ २३॥ ऊरुसुपर्णभुजयोरधिशोभमानावोजोनिधीअतसिकाकुसुमावभासौ॥ व्यालंबिपीतवरवाससिवर्त्तमान कांचीकलापपरिरंभिनितंबबिंबम्॥ २४॥ नाभिह्रदंभुवनकोशगुहोदरस्थंयत्रात्मयोनिधिषणाखिललोकप द्मम्॥ व्यूढंहरिन्मणिवृषस्तनयोरमुष्यध्यायेद्वयंविशदहारमयूखगौरम्॥ २५॥

तत्पर्यंतंजंघाद्वयम् अखिलस्यविधा तुर्ब्रह्मणः जनन्यालक्ष्म्यासंलालितं स्पर्शंचातुर्येणसंसेवितम् संसारित्वमिवप्रतीतंवारयति अभवस्येति हृदिकुर्यात्ध्यायेत् ॥ २३॥ सुपर्णस्यभु जयोः स्कंधयोः अधिउपरि ओजसोबलस्यनिधीआधारौ अतसिकायाः कुसुमवत्कांत्यावभासमानौ व्यालंबिआगुल्फंलंबमानंयत्पीतांबरंवास स्तस्मिन्वर्त्तमानोयःकांचीकलापस्तेनपरिरंभःसंश्लेषोविद्यतेयस्यतद्विभोर्नितंबबिंबंहृदिकुर्यादितिपूर्वेणैवान्वयः ॥ २४ ॥ अमुष्यहरेर्नाभिह्रदं ध्यायेत् कथंभूतम् भुवनानांकोशस्यसमूहस्यगुहाअधिष्ठानंयदुदरंतत्रस्थितम् यत्रनाभिह्रदे आत्मयोनेर्ब्रह्मणोधिषणंधिष्ण्यमखिललोकात्मकं पद्मंव्यूढमुत्थितम् तथाहरिन्मणिवृषौमरकतमणिश्रेष्ठाविवयौस्तनौतयोर्द्वयंध्यायेत् विशदहाराणांमयूखैर्गौरंश्वेतम् ॥ २५ ॥